

KADIN ADAYLAR İÇİN SINAV PARÇASI

Inverness. Macbeth'in şatosunda bir oda.
Bir mektup okuyarak Lady Macbeth girer.

LADY MACBETH- “Zafer günü karşıma çıktılar; ölümlü olanların bilgisinden üstün bilgileri olduğunu en söz götürmez delille öğrendim. Onlara daha başka şeyler sormak için yanıp tutuşuyordum, ama hava oldular, kaybolup gittiler. Ben şaşkınlıktan donakalmış dururken kraldan haberciler geldi, beni, Cawdor beyi diye selamladılar; o cadılar da beni bu ünvanla selamlamışlar, ilerisi için de bana ‘Selam, geleceğin kralı!’ demişlerdi. Ululukta benim en sevgili ortağım, bunu sana haber vermeyi yerinde buldum ki, sana ne türlü bir ululuğun vadedildiğinden habersiz kalıp sevinmekten mahrum olmayasın. Bunu kalbinde tut ve hoşça kal!” Hem Glamis’sin, hem Cawdor, sana vadedilen şey de olacaksın. Ama tabiatından korkuyorum: En kestirme yolu tutamayacak kadar insanlık sütüyle beslenmiş. Ulu olmak istiyorsun, içinde ihtiras yok değil; ama onunla beraber bulunması gereken kötülük noksan. Gönlünün çektiği yükseklığe dindarcasına erişmek istiyorsun; sahte iş işlemek istemiyorsun, ama hakkın yokken kazanmak istiyorsun. Büyük Glamis, bütün gönlün, sana, “Dilediğine ermek istiyorsan böyle yapmamalısın; yapmaktan korktuğun, ama yapılmadan bırakılmasını istemediğin şeyi yapmalısın!” diye haykıran şeyde. Çabuk buraya gel de bütün kuvvetim söz olup kulaklarına aksın; kaderin de, tabiatüstü kudretlerin de, başına geçirmeye yardım eder göründükleri altın çevreyle arana giren bütün engelleri dilimin cesareti bir bir devirsin (...)

Duncan’ın hisarlarımdan içeri girişini, uğursuz uğursuz haykırarak haber veren kuzgunun bile sesi kısılmış. Kanlı niyetlere hizmet eden ruhlar! Gelin beni burada kadınlığımdan sıyırın da tepeden tırnağa, ağız ağza zalimliklerin en müthişiyile doldurun! Kanımı dondurun, şefkatin yolunu tıkayın ki, geçmesin de zaman zaman gönderdiği pişmanlık korkunç kararımı sarsmasın, sonuyla onun arasına girmesin. Ey cinayet elçileri, görünmez cisimlerinle her nerede tabiata zarar vermeye bakıyorsanız, buraya, şu kadın göğsüne gelin, sütümü zehire çevirin! Gel, karanlık gece, cehennemin en koyu dumanına bürün ki, keskin bıçağım açtığı yarayı görmesin; gök de karanlığı aralayıp bakarak, “Dur! Dur!” diye haykırmasın.

W. Shakespeare

Macbeth

Çeviren: Orhan Burian

Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları, İstanbul-1989

Sayfa 17-18-19